

*****:*****

Styfmödrer.

Den fromma Fru Signild på sotsången låg,
 Dess afsted Herr Ebbjörn så smärtesamt sårar;
 Låt, sade hon, sorgen ej nedslå din håg,
 Mig plåga, långt mer än min dödd, dina tårar:
 Jag önskar att Gud snart en maka dig ger,
 Att du må bli glad och ej sakna mig mer!

Nej, Signild! om nånsin jag glömmmer vårt band,
 Så glömmme mig Gud — O! din iswer dock håmma!
 Så ropte hon, räckte sin wißnade hand,
 Och fortfor med färlig och döende stamma:
 O! gerna, min man, må du glömma det så,
 När hon har dig får och will älska de små!

Gem gråtande döttrar dess sång stodo när,
 Tungt föllo de tårar på moderligt hjerta.
 För sonen det lifwål mest blöddande år,
 Så spåd! o så spåd! till så grufwelig smärta!
 Och då sina systrar han gråtande ser,
 Så menlöst han smeler — de gråta dess mer.

Fru Signild nu dödde, blef jordad och glömd;
 Herr Ebbjörn snart ägtade Gullborg den rika,
 För glädtighet, qwickhet och skönhet berömd,
 I spel och i dans hon för ingen gaf wila;
 Ty lefde hon ständigt i nöjen och sus,
 Och sörjde så litet för barn och sitt hus.

Sthm 1833.

De hundar de tjuta så rundt om det slott,
Och warljusen brinna så bleka i lågen;
De tjuta igen, ljusen slocka så brott,
Herr Esbjörn med Gullborg blef illa i hågen.
Wid midnattens stund flyga dörrarne opp;
Det susar som vinden i Ekarnes topp.

Wid halsslocknad eldstad satt Lina och qwad,
Allt söfwa i sötet sin gråtande broder;
Hon lullade honom och snyftande bad:
De snart måtte följa sin hwilande moder!
Och hastigt, och hastigt, nu isnar dess blod,
En wålnad i lifdragten för henne stod.

Elina! min dotter, hwi sitter du här?
Hur må mina små? hur må systonen dina? —
O! nämna mig ej dotter! Ehwen du också är,
O låt mig i frid! ropte ångstfull Elina:
Som blomstren min moder war hwit och war röd,
Men wifnad och bleknad är du som en död. —

I grafwen der bleknar den kind som war röd,
Från grafwen jag kommer, dingråt jag der hörde;
Mitt isnade hjerta blef warmt af din nöd,
Min flagan den ewige Domaren rörde;
Jag reste de multnade lemmar med hast,
Och murarne remnade, marmoren brast.

Glad kände den spåda den talande röst,
Med utsträckta armar han stuggan vill närma.
Ack! suckade Signild, ack! tomt är mitt bröst,
Min arm utan styrka, min famn utan värma.
Elina! han känner sin moder ännu;
Min dotter! min dotter! hwi tvekar då du?

O Moder! från grafwen du kom till oss små,
O tag oss då med dig! med ömkan och städa!
Wi frysa och swälta, wi ligga på strå,
Och hårdfinta tjenstpigor öfwer oss råda.
O! se till din spåda, hur stelnad han är,
Ty satt jag med honom wid eldstaden här.

Smt slöt hon nu barnen i moderlig famn;
Det samtag dem war som när wärwindar slakta;
Till Gullborg nu spred hennes wredgade hamn:
"O Gullborg! se barnen i armod försmakta!
"Den går, att jag nu ur mitt hwilorum går;
"O Gullborg! din råkenkap en gång blir swår!

"De dunbäddar hwila nu tjenstpigor på,
"Som åt mina spåda jag efter mig lemnat;
"De frysa, de hungra och ligga på strå,
"Ack! war då slitt öde de menlösa ämnadt?
"O! hade du burit och födt dem som jag,
"Så sorglöst du glömde dem icke hwar dag."

Nu hastigt gik hanen, och Signild förswann,
Som morgonens töcken för solen försvinner.
Från Styfmodrens ögon en tårerod rann,
I hjertat nu ångren så lefwande brinner.
Och, alltsen den stunden, i landet knappt bor
Så älskanswård maka, så kärleksfull mor.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tiggaren.

Ungling! du som dansar mig förbi
Hand i hand med nöjet och behagen;
Slynda långsamt kanske råkas vi
Mer i grafven innan morgondagen.

Glicka! du som i din skira gas
Har så brottom till den granna balen;
Slynda långsamt, kanske i ett glas,
Väntar döden på dig der i salen.

Nådig Herre med kraschanen der
Bed er lust för Guds skull litet hålla,
Jag ju intet mer af er begär,
En att få mitt enda ben behålla.

Vänta litet Ers Höghärdighet
Och känn värdet utaf hvita fragar,
Haf mot nöden någon mensklighet,
Lyssna någon gång till den som klagar.

Unga granna hjelte afven jag
Spillt mitt blod för Kung och fosterlandet;
Jag fick sår som swida än i dag,
Dig gaf lyckan graderna och bandet.

O! jag fryser, O jag hungrar så,
Finns då ej ett enda menskligt hjerta.
Skall jag tröstlös hela dagen gå
Gråta natten bort i ofedd smärta.

Uck! hur länge skall jag släpa mig
Genom werlden fram wid tiggarskafven;
Afven denna törnbewärta stig
O! hwad vägen är mig lång till grafven.

Du, af hwars gubalika bud
ur dwalan folken wäckas,
du, för hwars blotta skymt och ljud
tyrannerna förskräckas:
allt skapas om, allt får behag
wid släkten af din anda;
jag vill, med winets lof i dag,
ditt lof, o Frihet! blanda.

Ufrån den gyllne drufwans saft
förtrolig glädjen blinkar;
vår själ får med, vår arm får kraft,
wid dessa allmaktswinklar.
Uck! att en bål i lojan stod,
hwars botten ingen hunne,
och blott en pressad drufwas blod
för menskohänder runne!

Hwad kan ej, Frihet! på din stig
en dygdens hjelte wäga!
Det brööst, som känslor har för dig,
hur stor är dess förmåga!
Med dig och med en full pokal
jag trottsar alla öden,
jag skämtar lugn med alla qual
och ler åt själfwa döden.

Swart folk är redan fullt af hopp;
r'en båfwa Afriens kungar,
då Grefers här i stordadt lopp
mot legda slafwar ljungar.
Ej ynglingen blott andas mod,
der frihetsljudet skallar;
nej, sjelfwa flickans warma blod
af drans kånsla swallar.

Gån, Grefer! och ert höga wärf
med wäpnad arm fullborden;
slån dem, som stämpla ert förderf,
slån ewigt dem till jorden!
Er här, som glad ur striden går,
skall utaf lagrar höljias,
och under lyfkar edra sår
med flickans tårar följas.

Uf wapnens dån och jemrens fri
ert lugn ej mer skall störas;
men blott det sälla ordet: fri!
wid glasens samklang höras.
Och om en man uti ert land
ån dnstlar fjetttrar båra,
skall endast af en stönhets hand
förtjust han dem begåra.

Bort plog och frade ur min hand!
Kom swärd och bajonett,
jag går att slå för Kung och land,
och skaffa frid och rätt.

Jag köper ej en annans blod:
mitt eget wägar jag.

Är jag för ung? Har jag ej mod?
Försök, om jag är swag.

Dansk eller Fransk, hwad heter han,
som ej vill Sverige wäl?
Han skall få känna, hwad den kan,
som ej är född till träl.

Farwål, min far! Wälsigna mig
med ett par Herrans ord,
och se'n förgåt, att det är frig:
blott sköt i lugn er jord.

Gråt ej, min mor! War nöjd, ni bar
en stridsman åt ert land.
Det är på drans wäg jag far,
och under Herrans hand.

Ej utan Gud en sparf förgår,
om jag mins striften rätt.
Will Gud, så rubbas ej ett hår,
fast kulor hwina tätt.

Will Gud, så ser jag er ännu,
och blir er ålders tröst;
och för min plog, så flink som nu,
med ärran på mitt bröst.

På wäggen hänger mitt gewär
med mången blodig fläck.
Der ser min brud, som hemförd är,
hur jag har varit fäck.

Och fort går mången winterqväll,
då jag berättat kan,
hur Swerges här stod som en fjell,
då Prinsen förde an.

Men skulle jag, wid fredens bud,
då alla komma hem
och gå med er att tacka Gud,
ej synas ibland dem. —

Hur sånt att dö för land och Kung
wid årans segerrop!
Hur skönt att saknas re'n som ung
bland Sverges kämpahop!

Min flicka, som till kyrkan går,
och ser den raska tropp,
men ser ej mig, skall med en tår
åt himlen sucka opp.

Der hoppas hon, i ewig fröjd,
hos Gud få råka mig;
och sjunger, med hans vågar nöjd:
O Gud, vi låfwe dig!

Farväl! så trång blir hyddan här,
och hjertat swäller opp.
I fänt, i fänt! så fri är der,
så rast båd själ och tropp.

Dit vill jag, öfwer haf och land,
der man i elden är.
Der vill jag stå, med swärd i hand,
och döden se helt när.